

Fasteherdabrev 2014

Kära bröder och systrar!

Vi glömmer Gud. Vi lever i en tid då Gud har blivit den bortglömde Guden. Även den som säger "Herren har glömt mig" (Jes 49:14) har snarare själv glömt Gud. Men Gud glömmer inte oss. Han gör sig alltid påmind när vi minst anar det. Han kan helt inte glömma bort någon av oss. "Kan då en moder glömma sitt barn... och om hon än kunde glömma sitt barn, så skulle dock inte jag glömma dig", heter det i denna text från profeten Jesaja. Detta budskap blir speciellt viktigt i vår tid, när många människor inte känner sig sedda och respekterade som de unika personer de är. Guds barmhärtighet ligger just i att varje människa, oavsett vem och vad hon är, i varje ögonblick av sin existens är föremål för hans moderliga omsorg och faderliga försyn. Ingen mänsklig kärlek räcker riktigt till för att ge oss en aning om hur nära Gud är oss och hur väl han vill oss. Samtidigt vet vi hur svårt det kan vara att förmedla denna insikt till människor. Ändå får vi aldrig ge upp hoppet utan försynt och ihärdigt försöka påminna dem om den Gud, som de glömt bort men som aldrig kan glömma dem.

När vi glömmer Gud, är det också en stor risk att vi glömmer bort människan och inte ser henne i hela hennes värdighet som Guds avbild. När Gud glöms bort, förminskas också skapelsen och alla skapade varelser. I en tid och miljö där konsumismen tycks råda, reduceras mycket lätt allt och alla till ting som kan konsumeras. När Gud försvinner, försvinner också människan, ja, själva skapelsen reduceras och förminskas. Men det underbara är att Gud ändå kan göra sig påmind genom allt skapat. "Se på himlens fåglar... se på ängens liljor" säger Jesus (Matt 6:26, 28). Skapelsens skönhet pekar vidare på den vida större skönhet som är Guds. I vår kulturkrets är man ofta öppen för naturen som en väg till Gud. Den fördolde och bortglömde Guden låter sig anas i naturens skönhet. Liljor och fåglar har enligt Jesus mycket att lära oss: "Gör er inga bekymmer för morgondagen" (Matt 6:31). Gud kan nå oss genom det vi ser och hör. Hans närvaro genomsyrar hela tillvaron. Vi kan bli medvetna om honom genom allt vi möter och är med om. Öppnar vi vårt hjärta för denna sanning, då märker vi att allt sjuder av Guds närvaro. Då får vi också en större vördnad för skapelsen och vill bevara den intakt i stället för att utnyttja den till bristningsgränsen.

Fastetiden är just en tid då vi försöker visa Gud vår vördnad och kärlek genom att avstå från att utnyttja det skapade. Vi äter mindre. Vi lösgör oss från vårt ha-begär. Vi vill hjälpa vår nästa. Vi vill möta Gud i den fattige och nakne. Vi vill bli mer självförlömmande för att sätta Gud i centrum. Vi vill tjäna dem som behöver oss. Vi

vill lovsjunga Gud för hans godhet. Vi vill fördjupa vår tro. Fastetiden hjälper oss att söka Gud med större iver. Vi blir mer mottagliga för vad Gud vill göra med oss. Den heliga Birgitta liknar Gud vid en tvätterska, som oupphörligt vill rena oss från vår synd och skuld. Under fastetiden tar vi vår omvändelse på största allvar. Vi förbereder oss på påskens seger och glädje genom ånger och botgöring, genom att ta emot försoningens sakrament och delta i eukaristin mer än vanligt. Vi förenar oss med den lidande och korsfäste Jesus för att kunna möta honom som den uppståndne och förhärligade Herren. Korset leder oss alltid fram till påskens jubel och frid.

”Ingen kan tjäna två herrar... Ni kan inte tjäna Gud och mammon” (Matt 6:24). Vi måste välja sida. Vi kan inte halta på båda sidor. Medelmåttighet och ljumhet måste vika för hängivenhet och engagemang. Varje dag får vi börja om på nytt i nådens nya liv. Varje dag får vi söka Guds ansikte både genom att tillbe honom och tjäna honom i vår nästa. Gud möter oss på så många sätt. I fastetiden kan vi förnya vår överlåtelse åt honom. Vi får hjälpa varandra att komma Gud närmare. Kyrkan är en gemenskap, där vi tillsammans tar emot Gud och stärker varandra i tron, hoppet och kärleken. Vi har himmelska vänner, de heliga, som ber för oss under vår jordiska pilgrimsfärd på väg mot den eviga härligheten. När vi riskerar att fastna i själviskhet och att glömma bort Gud, kan de väcka oss på nytt.

Jungfru Maria har en viktig roll i vårt liv som kristna. Hon är både Guds moder och vår moder, som ständigt vill hjälpa oss att komma Gud närmare i Jesus Kristus. Under denna fastetid kommer vi därför att fira en högtid i Lund lördagen den 22 mars, då de nordiska biskoparna viger våra länder till Jungfru Marias obefläckade hjärta. Vi förlitar oss på hennes hjälp, för att vårt hjärta skall öppna sig mer för Gud och för allt vad han vill göra för och genom oss i våra länder. Vi behöver hennes hjälp för att bli en mer evangeliserande Kyrka, som sprider det glada budskapet och hjälper våra bröder och systrar i nöd. Vi behöver Maria för att inte glömma bort Gud och fastna i oss själva och våra egna små intressen. Maria vill hjälpa oss att gå helgelsens väg och hitta vårt sätt att efterfölja Jesus och vittna om honom i vårt samhälle. I år är det 25 år sedan påven Johannes Paulus II besökte våra länder och vigde dem åt Maria i Reykjavik. I år kommer han också att helgonförklaras den 27 april tillsammans med påven Johannes XXIII. Dessa högtider kan bli en påminnelse för oss att älska Kyrkan, som hjälper oss att aldrig glömma Gud utan att låta oss förvandlas mer och mer av hans nåd. ”Endast hos Gud söker min själ sin ro, från honom kommer min frälsning” (Ps 62:3). Hur skulle vi då kunna glömma den Gud som gjort så mycket för oss?

Med min förbön och välsignelse till er alla,

+Anders Arborelius OCD

Stockholm, februari 2014